

CiU i el finançament

ENRIC MARÍN

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 25.06.09

La memòria de la política moderna és curta. I sovint els polítics actuen com si la ciutadania fos del tot amnèsica. Hi podríem trobar infinits exemples, però un de ben actual el tenim en l'actitud dels dirigents del nacionalisme català conservador amb el tema del finançament. Recordem els fets més immediats.

El setembre del 2005 es discutia el nou Estatut al Parlament català. La darrera setmana va estar amanida amb dosis d'intriga dignes d'una pel·lícula d'Alfred Hitchcock. Els dirigents de CiU repetien que no donarien suport al text si no recollia un sistema de finançament equivalent al concert econòmic. En el darrer moment es van sumar al consens, i en l'imaginari públic va quedar la idea que havien garantit l'ambició nacional del nou text estatutari. L'acord va ser rebut amb una gran satisfacció per part de l'opinió pública catalana. Comença la negociació a Madrid, i el 21 de gener del 2006 es produeix una trobada entre el president del Govern espanyol i Artur Mas. El resultat de la reunió va significar la supressió d'aquells aspectes que acostaven el sistema de finançament al model de concert econòmic: es va suprimir el principi segons el qual la Generalitat recaptava primer tots els impostos i després satisfesia les aportacions que calia fer a l'Estat (articles 209 i 210), i la disposició addicional vuitena que obligava a equiparar, en 15 anys, els resultats del nostre sistema de finançament amb els obtinguts aplicant el sistema de concert. També va desaparèixer qualsevol referència explícita a la bilateralitat. Segons la sensibilitat política, aquest pacte va ser rebut amb estupefacció, resignació o alleujament.

Juny del 2009: en plena negociació amb el catalanisme dividit, amb el nou Estatut amenaçat per una sentència del Tribunal Constitucional i arrossegant un escandalós incompliment dels terminis previstos per l'Estatut, CiU ja dóna per fet que hi haurà un pèssim acord, però que amb el seu eventual retorn al Govern català el sistema acabarà apropant-se al concert econòmic... ¿Com? ¿Pactant amb qui? Això no importa. ¿Qui se'n recordarà dels 5.000 milions d'euros promesos d'aquí dos anys?